

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.Ž.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **12.3.2010** č.j. **RR/1080/10**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 26.3.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 12.3.2010 č.j. RR/1080/10 a územního rozhodnutí č. 4416 vydaného Magistrátem města Plzně, odborem stavebně správním, dne 10.11.2009 pod č.j. MMP/102069/09.

Rozhodnutím ze dne 12.3.2010 č.j. RR/1080/10 Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje (dále též jen „*odvolací správní orgán*“), zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního (dále též jen „*stavební úřad*“), ze dne 10.11.2009 č.j. MMP/102069/09 – územnímu rozhodnutí č. 4416.

Územní plánování je upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“ nebo „*stav. zák.*“).

Obecné požadavky na využívání území jsou stanoveny vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*vyhláška č. 501/2006 Sb.*“ nebo „*vyhl. č. 501/2006 Sb.*“).

Pokud stavební zákon nestanoví jinak, na postupy a řízení podle tohoto zákona se použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 192 stavebního zákona].

Svou žalobu odůvodnil žalobce zejména tím, že rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 12.3.2010 č.j. RR/1080/10 a Magistrátu města Plzně ze dne 10.11.2009 č.j. MMP/102069/09 považuje za nezákonná s odvoláním na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22.3.2000 sp. zn. Pl. ÚS 19/99, kterým bylo zrušeno ustanovení § 139 písm. c) dříve platného zákona č. 50/1976 Sb. Ústavní soud opírá svoje rozhodnutí o zrušení pozemkově hraniční podmínky účastenství ve správním řízení mj. o ústavní právo občana na pokojné užívání majetku. Toto právo již dle žalobceva názoru bylo porušeno vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení na Bytový dům Krašovská a územního rozhodnutí na Supermarket Plus, které již dříve napadl správními žalobami. Případná realizace stavby Bytový dům Krašovská by zabránila možné revitalizaci okolí jeho bydliště, kde chybí pro cca 3,5 tisíce obyvatel okolo 1000 parkovacích míst. V současné době nejbližší, ve večerních hodinách neobsazené, parkoviště od jeho bydliště je v místě záměru Víceúčelového objektu Engada (od tohoto záměru již developer nedávno odstoupil). Záměr Supermarketu Plus by při realizaci ihned zmařil i tuto možnost, protože těch volných míst je průměrně do 30-40. Jak žalobce uvedl v odvolání proti územnímu rozhodnutí č. 4416, využívá plochu dotčenou záměrem Relaxačního centra jako nouzové parkování a v případě realizace Bytového domu Krašovská a Supermarketu Plus by se jednalo o jedinou možnou plochu k odstavení jeho vozidla ve vzdálenosti od jeho bydliště považovanou za obvyklou docházkovou. Protože možnost odstavení vozidla v docházkové vzdálenosti od bytového domu považuje žalobce za jednu ze stěžejních podmínek pokojného užívání bytu, považuje rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, a Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, o tom, že není účastníkem řízení na Relaxační centrum za nezákonné a trvá na tom, že záměrem Relaxačního centra je přímo dotčeno jeho právo na pokojné užívání bytu a zároveň je tento záměr v rozporu s požadavkem stavebního zákona na trvale udržitelný rozvoj území sídliště Košutka.

Žalovaný správní orgán se k žalobě písemně vyjádřil tak, že trvá na tom, že žalobce jako vlastník bytové jednotky v domě Toužimská 16 a spoluvlastník pozemku pod tímto bytovým domem nemůže být považován za účastníka územního řízení o umístění stavby „Relaxační a sportovní centrum, Krašovská ul., Plzeň“ podle § 85 odst. 2 písm. b) stav. zák. Pozemky, na kterých má být uvedena stavba umístěna, nejsou určeny k parkování vozidel obyvatel sídliště Košutka, a proto nemůže být umístěním této stavby dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo žalobce k bytu v domě Toužimská 16 a pozemku pod tímto bytovým domem. Stavba relaxačního centra je od bytového domu Toužimská 16 oddělena dalšími

stavbami a je od něho tak daleko, že ani její provoz nemůže zasáhnout do vlastnických nebo jiných věcných práv žalobce. Žalobce v žalobě opakuje námitky uplatněné v odvolání, proto žalovaný v podrobnostech odkazuje na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. Na základě uvedených důvodů žalovaný navrhuje soudu, aby žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání před soudem žalobce uvedl, že správně posoudit jeho účastnictví ve věci je možné toliko ze stavebního zákona a prováděcí vyhlášky, normy ČSN 73 6110, historie výstavby sídliště a znalosti místních poměrů.

Ze správních spisů soud zjistil, že dne 21.9.2009 podal u Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, žadatel Statutární město Plzeň – Městský obvod Plzeň 1 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Relaxační a sportovní centrum, Krašovská ul., Plzeň“ na celkem 14 pozemcích v k.ú. Bolevec.

Proti tomuto záměru žadatele o vydání územního rozhodnutí brojil žalobce podáním datovaným dne 18.10.2009 a došlým správnímu orgánu dne 20.10.2009 a v rámci jednání konaného před správním orgánem prvního stupně dne 10.11.2009.

Územním rozhodnutím č. 4416 vydaným dne 10.11.2009 pod č.j. MMP/102069/09 Magistrát města Plzně, odbor stavebně správní, vydal podle § 79 a 92 stav. zák. a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, rozhodnutí o umístění stavby „Relaxační a sportovní centrum, Krašovská ul., Plzeň“ na celkem 14 pozemcích v k.ú. Bolevec.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad mj. uvádí, že žalobce nenaplnil znění ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stav. zák. Vlastnictví bytové jednotky v Toužimské ul. touto stavbou není ohroženo a ani jeho případná věcná práva k pozemku pod bytovým domem. Umístěvaný areál nemá zásadní vliv na vlastnická práva obyvatele v Toužimské ul. Proto námitky doložené písemně dne 20.10.2009 a vznesené do protokolu o ústním jednání ve věci posoudil stavební úřad jako připomínky veřejnosti.

Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 12.3.2010 č.j. RR/1080/10 Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, podle § 92 odst. 1 spr. ř. odvolání žalobce jako nepřípustné zamítl.

Toto své rozhodnutí o odvolání odůvodnil odvolací správní orgán zejména tím, že bytový dům Toužimská 16, ve kterém žalobce vlastní bytovou jednotku, je od pozemků, na které se navrhuje umístění sportovního centra, oddělen řadou bytových domů v Toužimské ul. a areálem Střední odborné školy ochrany osob a majetku, a umístěním sportovního centra v Krašovské ul. nemůže být dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo žalobce. Podle názoru odvolacího správního orgánu posoudil stavební úřad námitky uplatněné žalobcem v souladu s § 89 stav. zák. jako připomínky veřejnosti, protože v nich nebylo uvedeno, čím může být dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo, a žalobce se nedožadoval zahrnutí do okruhu účastníků řízení. Obsah připomínek byl zcela obecný a směřoval k dalšímu celkovému rozvoji

sídliště Košutka. Na základě uvedených skutečností bylo odvolání žalobce posouzeno jako odvolání nepřipustné.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Soud předesílá, že oprávnění podat odvolání má podle § 81 odst. 1 spr. ř. toliko účastník správního řízení.

Podle § 92 odst. 1 věty první spr. ř. opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

Žalovaný správní orgán odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné, neboť má za to, že žalobce nebyl účastníkem územního řízení, naproti tomu žalobce brojí proti zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, neboť má za to, že účastníkem územního řízení byl.

Mezi účastníky řízení před správním soudem je tedy sporné to, zda žalobce byl či nebyl účastníkem předmětného územního řízení [a to účastníkem podle § 85 odst. 2 písm. b) stav. zák.].

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stav. zák. účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Z citovaného plyne, že účastenství v územním řízení podle tohoto ustanovení je podmíněno existencí vlastnického nebo jiného věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich a možností přímého dotčení tohoto práva územním rozhodnutím.

Primární je zde samozřejmě vůbec existence takového práva.

Žalobce má za to, že v daném případě je přímo dotčeno jeho právo na pokojné užívání majetku (*in concreto*: bytu), které je podmíněno možností odstavení vozidla v docházkové vzdálenosti od bytového domu. Žalobce se přitom dovolává nálezu Ústavního soudu ze dne 22.3.2000 sp. zn. Pl. ÚS 19/99, stavebního zákona, vyhlášky č. 501/2006 Sb., normy ČSN 73 6110, historie výstavby sídliště a znalosti místních poměrů.

K tomu soud uvádí, že doktrína zpravidla rozlišuje právo objektivní a subjektivní. *Objektivním* právem se rozumí specifický společenský normativní systém, tj. systém norem (pravidel) společenského chování lidí, jehož dodržování je zabezpečeno státem (státní mocí). Od objektivního práva je odvozeno právo subjektivní. *Subjektivním* právem se rozumí míra a způsob možného chování jeho subjektu, které objektivní právo dovoluje, zaručuje a chrání. Subjektivní právo se nazývá též oprávnění.

Je tedy třeba se v mezích žalobcovy argumentace zabývat tím, zda je zde právo občana (ve smyslu subjektivního práva) na odstavení vozidla (z povahy věci: na veřejném prostranství) v docházkové vzdálenosti od bytového domu (eventuálně: od všech staveb pro bydlení).

K argumentaci žalobce soud předesílá, že právo na pokojné užívání majetku je zakotveno v čl. 1 Dodatkového protokolu [č. 1] k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Ve vnitrostátním právu s tím koresponduje ustanovení čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod („Vlastnické právo všech účastníků má stejný zákonný obsah a ochranu.“).

Čl. 1 [odst. 1] Dodatkového protokolu [č. 1] k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod zní: Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek [*norma první*]. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva [*norma druhá*]. Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut [*norma třetí*].

Čl. 1 [odst. 1] Dodatkového protokolu [č. 1] je formulován logickým způsobem: nejprve zakotvuje obecnou zásadu ochrany „pokojného užívání majetku“, tedy ochrany proti zásahům do majetkových práv, aby posléze upřesnil v druhé větě prvního odstavce, že ochrana vlastnického práva není absolutní, neboť lze vlastníka jeho majetku „zbavit“, a že užívání majetku „upravit“, a případně uložit členům společnosti povinnost platit daně a další poplatky.

První norma čl. 1 Dodatkového protokolu [č. 1] je obecnou zárukou pro tvrzení, že došlo k zásahu do pokojného užívání majetku, který není *expresis verbis* ani důsledkem „zbavení majetku“ ani „úpravy jeho užívání“. Pilotním příkladem použití první normy je případ *Sporrong a Lönnroth v. Švédsko*, v němž stěžovatelé vlastnili pozemek, který byl začleněn do oblasti určené k nové výstavbě. A právě v důsledku plánované výstavby měl být pozemek vyvlastněn pozemkovým úřadem, který zakázal vlastníkům výstavbu. Pozemek však skutečně vyvlastněn nikdy nebyl a zákaz výstavby byl později odvolán. Podle názoru Evropského soudu pro lidská práva rozhodnutí o povolení k vyvlastnění nebylo „vyvlastněním majetku“ ve smyslu druhé normy čl. 1 Dodatkového protokolu [č. 1], neboť nikdy nedošlo k jeho realizaci. Zásah neměl ani formu „úpravy užívání“ majetku podle normy třetí. Soud judikoval, že ačkoli povolení k vyvlastnění pozemku právně nezasáhlo do práva jeho vlastníků jej užívat a nakládat s ním, prakticky podstatně zúžilo možnost jeho využití. Výkon vlastnického práva byl „problematický“ a měl „obrannou“ povahu vzhledem k tomu, že místní pozemkový úřad mohl přistoupit k vyvlastnění prakticky kdykoli.

Podobně Evropský soud pro lidská práva aplikoval první normu čl. 1 i ve věcech *Loizidou v. Turecko*, *Iatridis v. Řecko*, *Papamichalopoulos v. Řecko*, *Řecké rafinerie stran a Stratis Andreadis v. Řecko*, *Burdov v. Ruská federace* nebo *Sovtransavto v. Ukrajina*.

„Právo na pokojné užívání majetku“ tu tudíž zakotvuje právo vlastníka na ochranu proti zásahům do jeho majetkových práv (srov. i název ustanovení čl. 1 Dodatkového protokolu [č. 1] a obsah ustanovení čl. 11 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod), nikoli oprávnění užívat materiální statky (ve vlastnictví osob veřejného práva), jež sice vlastníku nenáleží, ale jejichž užívání činí užívání jeho majetku snazším, příjemnějším, pohodlnějším apod.

Žalobce argumentuje nálezem Ústavního soudu ze dne 22.3.2000 sp. zn. Pl. ÚS 19/99.

V tomto nálezu došel Ústavní soud k tomuto závěru: *„Napadené ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona tím, že vymezuje pojem "soused" přímo v zákoně, bere tak správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické (čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 11 Listiny). To, že je možno takovou osobu přizvat k řízení (nikoliv však jako účastníka) podle ustanovení § 59 odst. 3 stavebního zákona, je nedostatečné, neboť s ohledem na dikci § 250 odst. 2 o.s.ř., vyřazuje napadené ustanovení takovou osobu z práva obrátit se na nezávislý soud. V tomto smyslu tedy je napadené ustanovení zcela evidentně v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť z práva na přístup k soudu a soudní ochranu vylučuje toho, kdo nejen tvrdí, že může být správním rozhodnutím dotčen ve svých právech, ale kde takové dotčení může být zcela zřejmé.“*

V odůvodnění uvedeného nálezu Ústavní soud mj. uvedl, že *si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru „až kam“ - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamyšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Samotná náročnost takového posuzování nemůže však být dostatečným důvodem pro postup opačný, který by spočíval (a tak tomu de lege lata je) v koncipování legální definice, která nebude sice činit žádné interpretační problémy, nicméně její existence, jak již shora uvedeno, může zužovat prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.*

Z uvedeného plyne, že Ústavní soud sice značně změnil obsah pojmu „soused“, nezabýval se však obsahem pojmu „přímé dotčení vlastnického nebo jiného věcného právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich“, resp. obsahem či rozsahem takového práva.

Žalobce dále – značně neurčitě – argumentuje stavebním zákonem a vyhláškou č. 501/2006 Sb.

K tomu soud uvádí, že stavební zákon a vyhláška č. 501/2006 Sb. stanovuje pro územní plánování mj. požadavky na vymezení pozemků a umístění staveb na nich, jež by měly být respektovány žadatelem o vydání územního rozhodnutí při zpracovávání záměru a jež musí být respektovány stavebním úřadem při posuzování záměru žadatele v územním

řízení, v žádném případě však žádnému ustanovení stavebního zákona a/nebo vyhlášky č. 501/2006 Sb. (či právních předpisů, které tu byly před nimi) nelze rozumět tak, že bez dalšího zakládá každému občanovi (nebo nějak určené skupině občanů) subjektivní právo na odstavení či parkování jeho vozidla na veřejném prostranství v určité vzdálenosti od domu, kde bydlí (stejně jako mu nezakládají subjektivní právo na to, aby mu v docházkové vzdálenosti byly k dispozici jesle, mateřská škola, základní škola, hřiště, zdravotnické a kulturní zařízení, obchod, pošta apod.).

K poslední části žalobcovy argumentace soud podotýká, že česká technická norma, historie výstavby sídliště ani znalost místních poměrů nemohou samy o sobě působit vznik subjektivního práva (oprávnění) jako svůj právní následek.

Lze shrnout, že žalobce neprokázal, že by tu byl právní důvod, který by obecně zaručoval subjektivní právo občana na odstavení vozidla na veřejném prostranství v docházkové vzdálenosti od bytového domu (a neprokázal ani to, že by zde byl právní důvod, který by zaručoval subjektivní právo na odstavení vozidla na veřejném prostranství v docházkové vzdálenosti od bytového domu speciálně žalobci).

Jelikož takové subjektivní právo obecně ani v případě žalobce neexistuje, už pojmově nemůže být územním rozhodnutím dotčeno (přímo ani nepřímo).

Skutečnosti, které žalobce uvedl, proto nezakládají jeho postavení jako účastníka územního řízení.

Jinak řečeno: tvrzení o omezení možnosti odstavení vozidla na veřejném prostranství v docházkové vzdálenosti od bytového domu, v němž žalobce vlastní bytovou jednotku a pod níž spoluvlastní pozemek, nezakládá jeho postavení jako účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona z roku 2006, kteréžto řízení se nadto týká záměru – relaxačního a sportovního centra, odděleného od bytového domu místní komunikací, řadou dalších bytových domů a městskou zelení.

Ohledně rozsahu přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost došel Nejvyšší správní soud např. k těmto závěrům: „Soud je při přezkumu rozhodnutí vydaného podle § 60 správního řádu z roku 1967 oprávněn přezkoumávat pouze to, zda se jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“ (rozsudek ze dne 30.9.2008 č.j. 8 As 51/2006-112, publikovaný na www.nssoud.cz) a „V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto dle § 60 správního řádu z roku 1967 (nyní dle § 92 správního řádu z r. 2004) jako opožděné, se krajský soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, nezabývá se tedy námitkou nezákonnosti, ale ani nicotností rozhodnutí správního orgánu I. stupně.“ (rozsudek ze dne 27.11.2008 č.j. 2 As 53/2007-111, publikovaný na www.nssoud.cz).

K tomu zdejší soud dodává, že zamítnutí odvolání pro nepřípustnost je obdobné jako zamítnutí odvolání pro opožděnost. Soud se tu proto zabýval pouze otázkou, zda odvolání bylo skutečně podáno osobou, jež právo podat odvolání neměla (protože nebyla účastníkem

územního řízení) či nikoliv, nezabýval se jinými namítanými vadami řízení a/nebo namítanou nezákonností rozhodnutí. Soud rovněž neprovedl žalobcem navržené důkazy, protože tyto důkazy se netýkaly takto vymezeného předmětu přezkumu.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 24. května 2011

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková